

[Knud Kristensen.]

ning, den skal nok komme af sig selv. Det, jeg mener er en Opgave for os, er inden for den Kreds, som hver især særlig har Tilknytning til, og hvor vore Ord nyder Tillid, at søge at forklare, at i denne vanskelige Tid vil mange, ogsaa de, komme ud for Vanskeligheder, men det er ikke paa Grund af ond Vilje eller andet, hverken fra Regeringens, Lovgivningsmagtens eller andre Klassers Side, men kun fordi alt Menneskeværk nu engang er skrøbeligt og ikke fuldkomment. Derfor kan der godt være Ting, som endnu kan rettes, men hele den Tone og hele den Tendens, der laa i den ærede Ordførers Tale, var efter min Mening helt forfejlet og netop egnet til at fremkalde, hvad vi bør søge at holde nede.

Jeg vil i denne Forbindelse henstille til den højtærede Socialminister at besinde sig paa, at han nu er Medlem af Regeringen, en Regering i Samarbejde med Rigsdagen. Jeg har fulgt den højtærede Ministers Taler, medens han var uden for Regeringen, ligesom mange andre Organisationsformænds, og har fundet, at de havde lovlig lidt Syn for Helheden og lovlig stærkt fremhævede de enkelte Organisationers og Befolkningsklassers Særinteresser og særlige Krav; dette kunde undertiden netop medføre, at Forholdene blev endnu vanskeligere for disse Dele af Befolkningen, fordi de paa-gældende fik en Følelse af, at der blev gjort dem Uret, endda næsten med Vilje, fra anden Side. Jeg udtaler derfor Haabet om, at den højtærede Socialminister nu i sin Virksomhed inden for Regeringen og her paa Rigsdagen vil kunne anlægge et lidt mere alment Syn, i hvert Fald føre det frem i de Taler, han nu skal holde.

Der er jo nemlig — trods alle Vanskeligheder og trods meget af det, som gaar ud over ikke mindst de mindrebemidlede i vort Samfund — af Staten, af Rigsdagen og af hele det øvrige Samfund gjort en ganske betydelig Indsats for at lindre Nøden inden for Arbejderklassen og i Arbejderklassens Hjem. Jeg siger ikke, der er gjort for meget, jeg siger heller ikke, der maaske er gjort nok, men det er dog ogsaa værd i en Situation som den nuværende at pege paa hele den Beskæftigelsespolitik, som har kostet baade Stat og Kommuner — og for Resten ogsaa de enkelte Samfundsborgere — meget betydelige Beløb; Hundreder af Millioner er sat ind her for netop over for Arbejderklassen at lindre den Ulykke, som jo er denne Klasses største baade i Freds- og i Ufredstider, nemlig Arbejdsløsheden. Der er ogsaa naaet et Resultat her, og det

er da ogsaa værd, naar man gør Sagen op, at se paa den Side af Forholdet, altsaa at fastslaa, at der her er gjort en Indsats. Jeg understreger igen: ikke for meget, maaske ikke nok, men der er dog ydet betydelige Ofre, som maaske nok kunde bidrage til at stemme Sindene mildt, naar Vanskelighederne melder sig for de enkelte Hjem.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var ogsaa inde paa Reparationsloven. Jeg forstaaer meget vel, at denne Reparationslov ikke for nærværende er fornyet, for med den Arbejdsløshed eller rettere Mangel paa Arbejdsløshed, kan man sige, der har været inden for Haandværkerfaget, anser jeg det for fuldt forsvarligt, at man ikke har forlænget Loven. Men jeg vil dog paa den anden Side mene, at hvis Arbejdsløsheden iblandt dem, der er beskæftiget ved den Slags Arbejder, igen skulde stige meget væsentligt, var det dog værd at overveje, om det ikke vilde være nyttigt at gennemføre en ny Lov i saa Henseende, maaske i en noget modereret Affattelse, for at afhjælpe de Vanskeligheder, det her drejer sig om.

En anden Form, hvorunder der ogsaa er ydet en Indsats over for de mindrebemidlede i Samfundet, er Tilskudspolitikken, hele den store Indsats, som fra det offentlige, det vil sige fra hele Samfundet, er gjort for at holde Prisniveauet nede, ikke blot under den Form, at man gennem Maksimalpriser ikke tillader, at Priserne stiger, men ogsaa under den Form, at man gennem Tilskudsforanstaltninger søger at bringe Priserne paa vigtige Livsfornødenheder ned paa et Niveau, som ligger under Fremstillingsprisen, for at afhjælpe Vanskelighederne, ikke mindst, ja, vi kan vel godt sige først og fremmest for ikke at sige udelukkende, for de smaa Hjem. Selv om denne Tilskuds politik har forskellige Former, enten den nu gaar ud paa, at man nedsætter Prisen paa visse bestemte Varer for hele Befolkningen, eller man nedsætter den blot for de mindrebemidlede, saa er det jo mere af praktiske Hensyn, man vælger enten det ene eller det andet, end just fordi det er noget forskelligt, der sker. For naar disse Penge skal dækkes igen, er det selvfølgelig fortrinnsvis dem med de mange Midler, der kommer til at betale. Det er ogsaa Meningen, og derfor har Tilskuds politik, uanset om man gennemfører den efter det ene eller det andet Princip, i sig det Maal netop at komme de smaa Hjem til Hjælp i de vanskelige Tider.

Jeg synes ogsaa, man kunde anføre, for dog at faa det til at balancere nogenlunde, naar man fremfører de Vanskeligheder, vi